

Motion till riksdagen 2005/06:Bo240

av **Kerstin Lundgren (c)**

Nationalstadsparken

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om statens särskilda ansvar för att vårda och värna vår enda nationalstadspark.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om särskilda satsningar, inom ramen för gällande budget för nationalstadsparken.

Motivering

Nationalstadsparken fyllde tio år i januari 2005. Den är unik i sitt slag för stadsmiljön. Den är unik i sitt slag också som ett försök eller en ambition att värna, vårda och säkra för framtida generationer ett rejält grönområde i en stadsmiljö. I stället för att agera aktivt för att forma en gemensam strategi har de socialdemokratiska regeringarna nöjt sig med att beslutet var fattat. Är detta månntro följden av att det inte var en socialdemokratisk regering som tog beslutet?

Under de år som förflutit har intressekonflikterna kommit och gått. Miljöbalken räddade området när det hotades av en ny trafikled. Miljöbalken har dock inte räddat området från att naggas i kanten av andra åtgärder. Tio år utan skötselplan och utan statliga medel. Det är bokslutet över den tidigare förvaltningen. Djurgårdsförvaltningen kände hösten 2003 att nu fick det vara nog, nu måste någonting ske och presenterade för sin del ett förslag på hur man skulle kunna utveckla området. Inför en debatt i riksdagen den 28 november 2003 beslöt regeringen att ge Länsstyrelsen i Stockholms län ett uppdrag att ta fram ett program för samordnad förvaltning, skötsel och utveckling av nationalstadsparken. För detta arbete fick Länsstyrelsen två år på sig – till december 2005.

Den senfärdighet eller totala brist på agerande som präglat hanteringen av nationalstadsparken kan måhända också bero på att staten inte är markägare i just det här området. Man frågar sig om flera aktörer gör att staten känner sig

Fel! Okänt namn på

handlingsförlamad när det gäller att ta ansvar, också ekonomiskt. Vi har alla kunnat ta del av att Länsstyrelsen i Stockholms län knappast haft resurser alls att genomföra någonting under de gångna åren. Här skiljer det sig de facto från övriga naturreservat och nationalparker, där ju staten går in och säkrar med skötselplaner men också med statliga medel och tar ansvar för utvecklingen och skötseln av området. I det här fallet finns inga sådana löften, utan bara ett utredningsuppdrag.

Nationalstadsparken är unik och den är värd ett bättre öde än valhänt och tvekande hantering. Det är viktigt att staten visar ett tydligt ansvarstagande också ekonomiskt för att säkra området för dagens och kommande generationer. Även om det finns olika aktörer i området, med olika resurser, måste staten här precis som för nationalparker ta ett ansvar för helheten. I det här fallet är det väl rimligt att staten tar ett ansvar utöver sitt eget förvaltaransvar, eftersom det är en nationalstadspark som är unik i både sin konstruktion och miljö. För detta krävs särskilda resurser. Då staten inte avdelat resurser för skötseln idag och utredning pågår anser regeringen uppenbart att nationalstadsparken inte bör uppmärksamma sitt 10-årsjubileum utan särskilt stöd. Det faktum att parken 2005 fyller 10 år borde istället mana till särskilda åtgärder för att ta igen förlorad skötsel, men också uppmärksammas i särskild ordning. För detta borde extra satsningar ha tilldelats redan innevarande budgetår. Ännu är det inte för sent – men då krävs en skyndsamhet som ännu inte visats ifråga om skötseln av nationalstadsparken.

När Länsstyrelsen nu slutför sitt uppdrag krävs en tydlighet i resurstilldelningen för att kunna uppnå en mer effektiv statlig utveckling av vår huvudstads nationalstadspark. Dessa resurser måste avdelas inom ramen för gällande budget och tydliggöras i kommande regleringsbrev. Detta måste ges regeringen till känna.

Stockholm den 28 september 2005

Kerstin Lundgren (c)